Ч. 9 Субота 12 (25) січня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ситуация парляментарна і скликанє ради державної. — Клопоти Анґлиї і справа бурска).

Після Deutsch-nation. Corresp. удержує ся в парляментарних кружках чутка, що перше засїданє парляменту відбуде ся дня 4 лютого. Скликанє парляменту буде зависїти від того, коли комісия буджетова скінчить нараду над етатом міністерства справедливости. Сего тижня має комісия скінчити ті наради, а відтак приступить мабуть до наради над етатом міністерства віроісповідань і просьвіти. Мимо того, що в тім етатї суть деякі позициї дражливі, то есть надія, що не прийде до борби в комісиї буджетовій, лиш можна припускати, що дискусия дуже довго потягне ся. Скоро до 31 с. м. комісия скінчить наради над буджетом міністерства просьвіти, то працї еї будуть на стілько укінчені, що не буде потреба побоювати ся злого на ню впливу з того, що рівночасно будуть відбувати ся і засїданя повних палат.

Після ческої Politik рада державна має бути скликана на день 8 лютого. — Після N. W. Tagblatt, в кругах парляментарних сумнївають ся о тім, чи удасть ся без перешкоди залагодити буджет в комісиї; найбільші трудности настануть при обрадах над етатом міністерства просьвіти. Правительство однакож думає без взгляду на хід нарад в комісиї буджетовій поступати дальше до розпочатя конференций угодових.

На анґлїйскім небозводї — а він як звістно єсть величезний, зачинають стягати ся що раз густїйші хмари. Війна з Бурами що тягне ся вже третий рік без успіху та вимагає що раз то нових і більших жертв, ослабила вже Анґлію дуже значно. З бесїд анґлїйских верховодів іменно же міністра Чемберлєна виходить, що Анґлія дуже рада би закінчити війну але жаль їй лишити в руках Бурів той край де тілько золота. Коби лиш Бури не домагали ся повної независимсти свого краю від Анґлиї, а все було би добре і Анґлія певно би закінчила війну. Але Бури завзяті і не піддають ся а Анґлиї тимчасом зачинає вже грозити велика небезпечність і то в найбільше болючім місци сеї великої держави в Індиї. Таки самі анґлїйскі ґазети доносять, що в Індиї заносить ся на щось недоброго. В Індиї розійшлась чутка, що на весну вибухнуть бунти в Афґаністанї, а в наслідок того прийде до війни з Росиєю. В Пунджабі суть того переконаня, що Росия підчас зими призбирає велику масу войска на граници Афґаністану, а скоро лиш сніг стопить ся, впаде до Афґаністану. „Daily Chronicle“ доносить, що на граници анґлїйских посїлостий пороблено вже великі средства оборони, щоби забезпечити ся на всякий случай. В Пунджабі відбудуть ся сего року маневри войска вже в лютім, а всї сили войскові будуть поставлені на стопі воєнній.

Бури анї не думають піддати ся, а на послїдну бесїду Чемберлєна, в котрій він дав пізнати, що хотів би помирити ся з Бурами, але забрати їх край, оголосили голендерскі ґазети відповідь президента Крïґера, в котрій він каже, що нїхто з бурских верховників в Европі не приступить до переговорів з Анґлією, доки Анґлія не запоручить Бурам повної независимости.

Новинки.

Львів дня 24-го сїчня 1902.

— **Впреосьв. Митрополит Шептицкий** повернув вже з Відня до Львова.

— **„Руска Бесїда“** відбула онагди загальні збори під проводом проф. Шухевича. Справозданє виказує, що товариство числить 121 членів; нових приступило 30, а виступило 26. Приходи виносили 5032 корон, розходи 4821. Фонд театральний виказує 1060 корон недобору. Фонд той мав приходу 17.097 корон, в чім містить ся субвенция краєвого сойму 14.500 корон, а розхід виносив 18.157 корон. Руский театр дав м. р. 217 представлень в 17 місгах; дружина театральна складає ся з 38 осіб, (в тім орхестра зложена з 7 осіб). Головою товариства вибрано проф. Шухевича, до виділу увійшли пп.: о. Темницкий, М. Заячківский, проф. Кокорудз, М. Мороз, проф. Дністряньский і др. Я. Олесницкий.

— **Страшний вибух** настав в прядїльни в Пуенте де Вільомара недалеко Манреза в Іспанії.

---

9) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

Побіч Бент-Анат, доки то дозваляла дорога, несло вісьмох червоно-брунатних людий, в позолочуванїй носилцї, Неферту, жінку Мени; а ті люди, що були вивчені бічи скоро і до такту, не сьміли позіставати з заду поза возом княгинї і еї стрункими віялоносцями.

Обі женщини були такі красні як рідко, але їх краса дуже ріжнила ся від себе.

Жінка Мени все ще виглядала як би дівчина. Еї великі, мов міндалї очи, споглядали задумчиво і мов би здивовані зпід довгих рісниць, але еї ледви середного росту і красно збудована стать була вже дрібочку заокруглила ся. В еї жилах не було анї капельки неєгипетскої крови, а то видко було по еї темнїйшій красї тїла, по тій живій красї, що займає середину межи жовтою, як золото, а брунатною, як бронз, котра і абесиньским дївчатам так дуже до лиця; то видко було по еї рівненькім носї, по красно збудованім чолї, по гладкім, але густім і чорнім як вуголь, волосю, та по делїкатних маленьких ногах і руках, украшених золотими обручками.

Молоденька донька короля, побіч неї, мала ледви девятнайцятий рік, а все-таки пробивала ся в нїй якась трохи жінocha самосьвідомість. Своїм високим ростом перевисшала она свою подругу майже о цїлу голову, тїло еї було яснїйшої краски, погляд еї добрих і розумних синїх очий без задумчивости, але ясний і рішучий, профіль був благородний, але остро викроєний, і так подібний до еї батька, як подібна красна країна в лагіднім сьвітлї місяця, що вирівнює всяку рапавість, до тої самої країни в яскравім сьвітлї полуднїшного сонця. Еї значно зігнений ніс був спадщиною еї семітских предків [1]), а то само можна було сказати і о еї буйнім, трохи кучерявим брунатнім волосю, котре вкривала тепер шовкова синя хустка з білими пасками, котрої старанно пороблені складки придержувала золота обручка, з головою гадини, на серединї, на котрій, межи двома красно вигненими коровячими ріжками, сьвітив ся кружок з рубінів. Почерез лївий висок звисала їй аж на груди груба коса, попереплїтана золотими нитками, відзнака еї королївского роду. Она мала на собі пурпурову сукню, таку тоненьку, що аж була майже прозора, а еї придержував золотий пояс, причїплений до широких лент, що ішли почерез плеча. На шиї мала широке намисто з перел і дорогих каменїв, котре звисало їй аж на груди.

Поза княгинею стояв еї поводатор, старий достойник войсковий із знатного роду.

За возом королївских женщин поступали три носилки, в котрих сидїло по двох двірских урядників, відтак ішло кількайцять, до всякої служби готових невільників, а наконець громадка людий з палицями до підгонюваня лїнивих, та відділ легко узброєних вояків, котрі мали на собі лиш запаску і хустку на голові, за поясом рід ножа, подібного до штилєта, а в правій руцї топір, в лївій пальмову галузку, на знак своєї мирної служби.

Як дельфіни в мори за кораблем, так бігли за тим походом малї дївчата, в довгих одежинках, подібних до сорочок, а кожда з них несла на хорошій головцї збаночок з водою, щоби дати напити ся тим, котрі би того схотїли. Бігли жваво як ті ґазелї, нераз навіть поперд коний, а особливо красно виглядали у старших з них повигинані руки, що придержували збанок на голові.

Дворяки, котрим робили холод і засланяли від сонця пахучі віяки, розмавляли собі о байдужних річах, а княгиня жалувала бідних коний, котрим мухи не давали спокою, підчас коли ті, що бігли попереду, і вояки та й ті, що несли носилки та віяки, а відтак і дїти зі збанками та задихані невільники, бу-

[1]) Богато портретів Рамзеса остало ся аж до наших часів, а найкрасший, то єго прекрасна статуа, котра тепер знаходить ся в музею в Турині. В 1881 р. знайдено мумію сего короля; голова задержалась ще добре і профіль еї з легко загненим носом можна було ще добре розпізнати.

Дня 19-го с. м. пара розірвала котел зі страшенним гуком, а цїлий будинок завалив ся, засипаючи румовищем всїх робітників і людий занятих в прядільни. Настала так страшна катастрофа, якої трудно собі погадати. Доси, до втірка, видобуто 16 трупів, а ще лежало що найменше яких 40 під румовищем; 50 людий єсть тяжко покалїчених і їх відставлено до шпиталю в Манрезї. Многих людий так роздушило, що їх формально розплескало і годї їх розпізнати. Тїло директора викинуло з фабрики аж на ринок, а машиніст уйшов смерти, але єго арештовано.

— Завісив, чи не завісив? Під заголовком „Неправдива вість" читаємо в „Дїлї": Оногди подав віденьский „Creditorenverein", що тернопільский купець п. Ант. Стахевич „з а в і с и в" виплати. П. Стахевич сю вість заперечує. Та й зовсїм справедливо, бо хоч би може й „з а с т а н о в и в" виплату, то все-таки він би єї не вішав і длятого міг би п. Стахевич зовсїм справедливо післати й до „Дїла" заперечене та сказати, що він не лиш не повісив виплати, але й дійстно не застановив єї.

— Неаби які ласощі. З Барцельони доносять, що там настав оногди великий страйк робітників і прибрав навіть грізні розміри. Множество робітників зібрало ся перед маґістратом і заявили бурмістрови через депутацию, що скоро маґістрат не вистарає ся для них о роботу, они знищать міский зьвіринець і з'їдять всї удержувані там дикі зьвірята.

— Замерз серед дороги. Дня 17 с. м. знайдено на дорозї межи Вовчухами а Добрянами в снїгу незнаного чоловіка. Доходжене показало, що то був селянин Тома Оцїнек з Мильчич повіта рудецкого, котрий вертаючи пішки зі Львова до своєї громади разом з донькою Петронелею, котру відобрав зі шпиталю, вислав єї наперед возом до дому, а сам вступив до коршми в Долинянах, щоби там спочити, а відтак пустив ся в дальшу дорогу і замерз в наслїдок замети снїгової. Тїло померлого поховано на кладовищи у Вовчухах.

— Померли: о. Емилїян Левицкий, парох в Тартакові, сокальского повіта, дня 20-го січня, в 77-ім роцї житя, а 49-ім сьвященьства; — Мария з Зарицких Глиньска, вдова по пароху, в Оброшинї коло Городка, в 83-ім роцї житя: — Климентина Маляркевичева, жена пароха в Дорожеві, в Перемишли дня 16 с. м.

— Поручаємо усїм руским родинам, що мають письменні дїти, запренумерувати для них гарну ілюстровану для науки і забави часопись **„Дзвінок"**, що виходить два рази на місяць, а коштує тілько 6 корон на рік. Адрес Редакциї: ул. Зелена ч. 15. — Є се одинока наша часопись для дїтий, яку видає Руске педаґоґічне товариство, а редаґує єї професор др. В. Пачовский.

— В справі печатаня „Церковних напівів". Всїх Р. Т. інтересованих сим повідомляю, що з причин технїчних а від мене незасисимих, опізнило ся печатанє Збірника. Доси вийшло вже 7 аркушів. Дальша робота тепер правильно поступає і єсть надія, що за 10 до 12 недїль дїло буде укінчене і книжка сей час інтерессованим вишле ся. Хоч робота за довго протягнула ся, але кождий признасть, що дуже гарна. Прошу отже о терпеливість. Цїна за один примірник 4 К, а на почту 45 сотиків. Адреса: Ігнатий Полотнюк в Станїславові, ул. Собіского ч. 50.

— Дирекция „Днїстра" подає до відомости всїх членів товариства і інтерессованих сторін, що від 1 го н. ст. лютого 1902 р. буде товариство взаїмних обезпечень „Днїстер" і товариство взаїмного кредиту „Днїстер" урядовати **два рази** денно, то є перед полуднем і по полудни, — місто дотеперішного одноразового урядованя. — Сторони можуть полагоджувати свої дїла в тих товариствах в годинах: **від 9 рано до 12½ в полудне і від 3 до 5 по полудни в будні дни, а від 10 до 12 в полудне в недїлї і сьвята.** В инших годинах канцелярії і каси для сторін замкнені.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 січня. Вчера о 10 год. рано відбуло ся вінчанє Найд. Архікняг. Єлисавети з князем Оттоном Віндішґрецом, а вечером виїха молода пара в повесїльну подорож до Вельдеш. На двірци прощали їх Є. В. Цїсар, княг. Ґізеля баварска, ґрафиня і ґраф Льонай і члени родини Віндішґреців.

Білград 24 січня. Урядово заперечують вість о намірений абдикациї короля Александра, котру пустила була одна берлиньска ґазета.

Париж 24 січня. До „Matin" доносять з Тульону, що пароход „Шальмань" одержав приказ поплисти безпроволочно до Танґеру. Приказ сей стоїть в звязи з убитєм двох французких офіцирів в Марокко.

Копенгаґа 24 січня. „Politiken" доносить, що сими днями буде заключена умова з правительством у Вашинґтонї, в справі продажи даньских островів в західній Індиї.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

І. Т. в П.: У нас нїхто не уживає термометра (тепломіра) Фаренгайта; єго уживають найбільше ще нинї в Анґлїї і в північній Америцї. Фаренгайт був Нїмцем і сином купця

ли змушені добувати послїдних сил, і мало їм жили не рвали ся та легки не пукали.

Там де дорога ставала трохи ширша, з правого боку від тої передолини, де був похоропений послїдний король з тої родини, котру позбавлено престола, станув похід на знак Паакера, котрий виїхав напроти доньки короля. Давши поводи якомусь слузї, зіскочив могар з воза, а по звичайній церемониї повитаня, сказав:

В отсїй долинї єсть плюгава нора тих людий, котрим ти, княгине, хочеш зробити так велику ласку. Позволь менї поїхати по переду твого походу. За кілька хвиль дойдемо до цїли.

— Коли так, то підемо пішки — сказала княгиня — а нашу дружину тут лишимо.

Паакер поклонив ся, Бент-Аната передала поводи свому поводаторови і зіскочила з воза, жінка Мени і двораки злїзли із своїх носилок а вінконосцї та проча служба двірска готові вже були іти за своєю панею, коли тота обернула ся і приказала: Ви всї тут лишите ся, лиш Паакер і Неферт підуть зі мною.

Княгиня пустилась жвавим кроком по рівній земли яру, але зачала іти поволи, коли побачила, що делїкатна Неферт не може йти за нею.

В однім місци де дорога скручувала ся, станув могар а з ним і Бент-Анат та Неферт.

Через цїлий час нїхто з них і слова не відозвав ся.

Долина була зовсїм і тиха і пуста.

На найвисших шпилях скалистої стїнки по правім боцї сидів цїлий ряд орлів, не рушаючись, мов би їм від спеки крила послабли.

Паакер поклонив ся їм яко сьвятим зьвірятам великої богинї Теб [2]) а обі женщини мовчки зробили то само.

— Оптам — сказав могар і показав пальцем на дві хати під самою лївою стїнкою, побудовані із цеґли з висушеного намулу нїлового; — тота трохи лїпша коло печери в скалї.

Бент-Анатї забило ся серце сильнїйше, коли пустилась до тої самотної домівки. Паакер пустив женщини наперед. По кількох кроках станули они коло плота загородженого як небудь з тростинових лісок, пальмового галузя, терня і соломи. З хати розходив ся у воздусї якийсь такий жалїбний крик, що обі женщини аж пристанули. Неферт стала дрожати і притулила ся до своєї сильнїйшої товаришки і їй здавало ся, що чує як в тій голосно серце бє ся. Обі постояли так хвильку як би зачаровані, а відтак княгиня закликала могара і сказала: Іди ти наперед до хати.

Паакер поклонив ся і сказав: Я виклику того чоловіка, бо як же би ми сьміли переступити через єго поріг? Таже ти знаєш, що то би нас осквернило.

Неферт глянула на Бент-Анат як би хотїла єї просити; але та відозвала ся: Іди ти наперед, я не бою ся осквернотя.

Могар все ще не хотїв і відозвав ся: Чи хочеш богів прогнївати, княгине, чи хочеш сама собі....

Але княгиня не дала єму договорити, дала знак Нефертї, котра переляканa підняла руки як би боронила ся, а Бент-Анат здвигнувши плечима лишила свою подругу з могаром та увійшла крізь отвір в плотї на мале подвіре, де лежали дві чорні кози та стояв спутаний за передні ноги осел і порпало ся кілька курок шукаючи надармо в поросї поживи.

Незадовго станула сама одна перед отвертими дверми хати парашіта. Нїхто єї не видів, але она, що привикла до пишноти та порядку, не могла відвернути очий від того понурого, але якогось дивно дивного образу, що звернув тут цїлу єї увагу на себе. Наконець підійшла до дверий, що за низькі були для єї високого росту. Як би корч зловив єї за серце і рада би була сама стати ся меншою та замість красувати ся в тім пишнім строю мати на собі одїнє якої жебрачки.

Понавішувавши на себе золото та дорогі камені мала она як би на глум увійти до сеї хатя, як той тиран, що сидить за столом, котрий аж угинає ся від всїляких страв, змушує голодуючих жебраків дивити ся, як він заїдає. Єї нїжна душа відчувала то, в якій різкій суперечности стоїть єї поява з тим всїм, що тут єї окружало, а то робило їй біль, бо она не могла не розуміти того, що тут нужда і зверхна бїднота мають право надавати тон, і що тут єї величність серед всїх тих дрібних річий, серед пороху, задухи та нужди не конче добре буде відбивати, а буде лиш разити і виглядати поганою так, як велит серед карликів.

Вже за далеко була зайшла, щоби вернути ся назад, але була би то радо зробила. Чим довше заглядала до тої хати, тим глубше і глубше відчувала безсильність свого королївского маєна і марність тих богатих дарунків, з якими прийшла та що не може зайти до тої повної пороху хати инакше, як лиш в цїлій покорі і яко та, що просить вибаченя.

Хатина, по котрій она розглянула ся, була низька, але не конче мала, і з двох сторін заходило до неї сьвітло з надворку; з одного боку дверми, а з другого отвором в струпішілій від старости стели комнати, котра ще нїколи і так ріжнородних не видїла гостий як нинї.

Увага всїх була звернена на ту громадку, котру ясно осьвічало сьвітло, що входило дверми.

На повній пороху земли сидїла скулена якась стара женщина з поморщеним темним лицем і розпатланим, вже давно посивілим волосєм. Чорносиня бавовняна одежина на нїй, подібна до сорочки, була розщіплена і на єї висохлій груди було видко вититовану [3]) синю зьвізду.

---

[2]) Богиня Мут, котра разом з божками Амоном і Хунзу творила египетску тріцю, котрій присьвячена була велика сьвятиня, що стояла в тім місци, де нинї село Карнак.

[3]) „Титовати" значить випрабляти на тїлї якісь знаки, ба й цїлі образи в той спосіб, що

в Ґданьску. Цельзий знов був Шведом і професором астрономії в Упсалї, а Реомір був Французом. І ось характеристична річ, оправдуюча латиньску приповідку: „Nemo propheta in patria“ (нїхто пророком в своїй вітчинї): Нїмцї не хотїли приймити термометр Фаренгайта, свого земляка, а взяли термометр Шведа, Цельзия, а Шведи не хотїли приймити термометр свого земляка, лиш взяли Француза, Реоміра. Аж в новійших часах стали, головно учені, уживати термометр Цельзия яко найдогіднїйший, бо поділений на 100 частий. Подїлку скалї тих трох термометрів треба так розуміти: Цельзий зачинаючи від того місця, де в рурцї стоїть живе срібло, коли вода мерзне або лїд зачинає ся топити, аж до того місця, де оно стоїть, коли вода кипить, подїлив на 100 частий або степенів, а Реомір подїлив то саме місце на 80 частий, отже 100 степ. Ц. значить 80 степ. Р. або 10 степ. Ц. — 8 степ. Р. або 5 степ. Ц. — 4 степ. Р. або наконець 1 степ. Ц. — $^4/_5$ степ. Р. Фаренгайт знову подїлив скалю в своїм термометрі на 212 частий, а то місце, де стоїть живе срібло, коли вода зачинає мерзнути, а котре в тамтих обох термометрах означене нулею, означене тут ще числом 32 (степ. тепла або + 32) звідси, аж до того місця, де вода зачинає кипіти, подїлив він на 180 степ. Длятого коли у Цельзия єсть 100 степ. тепла, то у Фаренгайта єсть 180, а щоби мати то число, яке в тім місци виписане на термометрі Фаренгайта (212), треба ще додати 32 до 180; 10 степ. Ц. буде 18 степ Ф. і додати ще 32 (отже + 50); 5 степ. Ц. — буде 9 степ. Ф. + 32, а наконець 1 степ. Ц. буде $^9/_5$ степ. Ф. + 32. — **Галя в С.**: То, що звичайно називаємо ограми, суть маленькі неболючі прищі з чорними головками, котрі найчастїйше показують ся на чолї і на нїздрях; они не роблять нїякого болю, але погано з ними. Коли їх витиснути, то зі шкіри вийде мов би малесенький білий хробачок з чорною головкою. Люди гадають звичайно, що то дїйстно хробачок, а то лиш рід шкіряного товщу (лїй) з брудом на верха. На такі угри найлїпша рада: витискати за помочию нїгтїв і лице добре мити. Найлїпше єсть мити ся що дня теплою водою (не горячою) і добрим тоалєтовим милом (дуже добре єсть т. зв. фіялкове, штука по 80 сот. в склепі Людвіґа у Львові). Того не треба бояти ся, що від теплої води і мила лице буде старо виглядати; у нас так кажуть, бо то за богато заходу гріти що дня воду до митя. Але мило як з рук так ще більше з лиця треба добре обмивати чистою водою, а відтак ще обмити ся й студеною але стоялою водою. Від такого митя буде лице завсїгди виглядати сьвіжо, здорово і делїкатно, розуміє ся, коли ще чоловік буде й здоровий та буде добре живити ся. Однакож дуже часто у людий що хорують від малокровности, на хороби жолудка і кишок і т. п. проявляє ся хороба т. зв. лоєвих желез, а тогди творять ся болючі угри, червоні прищі навіть величини гороху. Тогди найлїпше порадити ся лїкаря. Тогди треба прищі витискати і уживати т. зв. сїрчаної пасти (10 частий т. зв. сїрчаного молока, 10 частий ляваидульового спіритусу, $1^1/_2$ части ґлїцерини). На ніч обмиває ся лице ґлїцериновим милом і помащує ся тоненько тою пастою за помочию пензлика, а на другий день змиває ся пасту і мастить ся лице тоненькою верствою масти зложеної з 5 ґр. овису цинку, 50 ґр. кольдкрему, 1·5 ґр. ґлїцерини і 1 ґр. тинктури бензое. — Може ще лїпше мастити прищі на ніч Куммерфельдовою водою, котру купує ся в аптицї (розпущена камфора з сїркою) а зрана стирає ся сїрку. — Анї води анї бальзаму, про котрий згадуєте не знаємо. Скоро прищі болючі і червоні та великі, то таки найлїпше зарадити ся лїкаря і самій нїчого не робити. — **І. М. Масар**: Відповідь знайдете в части господарскій в однім із найблизших чисел. Подайте докладнїйшу свою адресу у Вашім власнім інтересї. — **Семен Тихий**: Ви мабуть гадаєте, що ми не маємо що робити і дармуємо, а припускаючи, що нїхто не присилає нам питань то Ви за всїх взяли ся засипати нас питанями? Дякуємо за ласку! Ану-ко подумайте, як би Ви на то дивили ся, коли би Вам так хтось робив? На відповіди заждїть, аж всї питаня прочитаємо. Ви, здаєсь, маєте більше часу писати, як ми читати. — **М. С. в О.**: В тім єсть ріжниця, чи хтось єсть Славянином, чи лиш називає себе Славянином. Славянином був би той, хто міг би доказати, що в нїм пливе не змішана славяньска кров через яких 24 поколїнь рахуючи три поколїня на 100 лїт. Ану пошукайте такого, котрий би то доказав. Длятого нинї нема Славян а суть лиш народи славаньского походженя, так само, як нема Германів, а суть лиш народи ґерманьского походженя: нема Романів (Римлян) а суть лиш народи романьского походженя. Длятого вся т. зв. славяньска ідея, то лиш з одної сторони самодурство, а з другої туманенє других в зовсім неславяньскі цїли. Пануючою родину в Росиї суть Романови-Гольштайн-Ґотторпи. Романови виводять свій рід аж від року 375 від якогось князя племени Пруців. Цїкава лиш річ, хто тогди записував метрики? Гольштайн-Ґотторп нїмецко-дуньска родина (а на всякий случай ґерманьска), прийшли аж Петром Ульріхом Гольштайн-Ґотторпом на престол в Росиї. Той князь під іменем царя Петра III. засів на російскім престолї 1762 р. Отже попрэвдї єсть то рід не славяньский, коли зважить ся, що й такі князї як Рурик і другі не були Славянами. — **М. Каш. в Глуб.**! Плян міста Львова зі списом улиць вишле Вам кожда книгарня у Львові. З льосів не витягнений анї один.

На колїнах держала она обома руками головку дївчине, котрої струнке тїло спочивало на вузонькій подертій маті. Маленькі білі ніжки недужої майже дотикали порога. Коло неї сидів якийсь старий приятний з лиця чоловік, що мав на собі лиш грубу запаску; задуманий нахиляв ся він від часу до часу, і своїми худими руками розтирав дївчинї підошви і при тім щось заєдно шептав.

Недужа не мала на собі нїчого більше, лиш коротеньку спідничину з грубої синьої материї. Єї личко, що спочивало у старої на колїнах, було делїкатне і правильно збудоване, очи мала примкнені, як дїти, котрих душа солодким сном засипляє, але на єї красно викроєних устах показувало ся від часу до часу якесь корчеве дрожанє від болю.

Буйне, мягоньке але не причесане русяве волосє, в котрім ще висїли засхлі цьвіти, звисало з єї головки старусї на колїна та на мату, на котрій лежала. Єї личка були білі і рожеві як рожі, а коли молодий лїкар Небзехт, що сидів коло неї побіч слїпого товариша, сьпіваючого глухим голосом молитви, підніс подерту хустку, що вкривала єї грудь покалїчену колесом, або коли она підняла делїкатну ручку, то показало ся, що она була така біленька, як ті дївчата з північного краю, що приходили нераз до Теб взяті на війнї в неволю.

З лївого боку коло дївчини сидїли на малім коврі оба лїкарі прислані із Сетівого дому. Від часу до часу прикладав один або другий руку на то місце де серце у недужої, або слухав як она віддихає, або знов отворив скриночку з лїками, щоби оклад на єї груди змочити якимсь білявим лїком.

Трохи подальше близше стїн сиділо кілька молодших і старших жінок, приятельки парашітової родини, котрі від часу до часу заводили на весь голос, показуючи тим своє глубоке сочувство. Одна з них встала правильно по якімсь часї та наливала сьвіжої води до миски, що стояла коло лїкарів. Кілька разів сьвіжий оклад злякав горячу грудь недужої, отворила она очи і глянула ними — але все лиш на хвильку і відтак замикала їх знову на довший час — зразу як би перецуджена, а відтак з якоюсь нїби побожною смиренностию в одно місце.

Той, на котрого она так споглядала, не добачив того доси.

Спершись об праву стїну комнати стояв в своїй довгій, білій як сніг єрейскій одежи Пентаур чекаючи на княгиню. Вершком своєї голови дотикав стелї, а крізь отвір в нїй добувала ся смуга сьвітла та озаряла єго красну голову і єго грудь, підчас коли все, що єго окружало, вкривав темний сумерк.

Недужа отворила знову очи і сим разом стрітилась з поглядом молодого єрея, котрий зараз підняв руку і трохи механїчно вимовив тихим голосом кілька слів благословеня, а відтак споглядав знову заєдно в землю та займав ся своїми власними гадками.

Послушний приказови старшого єрея Амені прийшов він сюди перед кількома годинами, щоби княгини остро нагадати, що она стикаючись з парашітом осквернює себе і що лиш рука єреїв може єї знову очистити.

Він неохотно зайшов до хати парашіта і уважав то собі за нещастє, коли подумав, що як-раз єго на то вибрали, щоби він напятнував благородне дїло людяности а ту, що то дїло сповняла, щоби віддав караючому судиї.

(Дальше буде).

роздирає ся поволи і потрошки шкіру, а під ню запускає ся якусь краску.

„ТОВАРИШ“
ілюстрований календар
на 1902 рік.

Вже вийшов з друку „Товариш“, богато ілюстрований календар на 1902 рік.

Товариш — се перша в тім роді книжка взагалї в нашім краю.

Товариш містить в собі 24 карт зьвіздистого неба (по дві на кождий місяць) і богато ілюстраций, прим. з війни бурскої, хіньскої, портрети визначнїйших людий і т. ин.

Товариш подає раду, як вибирати собі званє і як радити собі в ріжних хвилях і потребах житя.

Товариш важний і потрібний для всїх, а приступний для кождого, хто лише уміє читати.

Північна сторона зьвіздистого неба в падолисті.

Хто собі купить „Товариша“, буде знати то, що на небі і то, що на земли.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати „Календар в руцї“ і знати, як робить ся календар.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати справдї товариша, котрий стане єму в пригодї в неоднїй хвилї житя.

Хто собі купить „Товариша“, буде мати книжку, котра придасть ся єму не лиш на один рік, але й на цїле житє

Хто хоче пересьвідчити ся, що то все правда, що тут написано, нехай купить собі „Товариша“, а певно не пожалує. Цїна 1 К. без пересилки почтової; з пересилкою о 10 сотиків більше. Замовляти у Сеня Горука у Львові, пл. Домбровского, ч. 1.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).